

Milan Švehla
felixprojekt.cz

Deset básniček

z let 2012 až 2015

Hukot, který mě irituje
a probouzí do nicoty,
tupí mysl, zpomaluje,
lehám a mizím do prázdnoty.

Mysl, obtěžkaná hříchy
z minulých dní,
čeká až se setmí
a zapomene na ten poslední.

Bolavé klouby jako svědek
těch špatných dní,
mám strách, jsem rád,
nevím, co bez ní, s ní.

Nakopnu své ohořelé tělo
a sleduji, jak se tříští,
vydechuji kouř a čekám
na své další výtvoř,
na tělo příští.

(Ospale přejíždím
po svém novém těle,
čekám, jaké bude.
Smělé, nebo nesmělé?)

Zaspívej mi o stromech,
po kterých ráda šplháš,
nevěřím, že se rozplyneš,
v hustých ranních mlhách.

Zpívej mi o sobě,
splašila se slova,
štěstí dole nečeká
a hluboká je mlha.

Na listech papíru,
uvadá pach pera,
spánek je jen iluze
a mění se stín šera.

Svatá jsou pravidla,
o dodržení klidu,
život bez pravidel,
pero bez papíru.

Co mám ale dělat,
bez pravidel drže,
lehké je to zmizet,
v husté ranní mlze.

14. března 2013 v Třebíči

Svolávám své pocity
a křičím do prázdnoty,
pravidla jsou rozlity,
vím to já i ty.

Kradu význam daným slovům
abych jim mohl dát svůj, náš,
kde se možná bez okovů
a dál to asi znáš.

Všechno co ale mezi jest,
lidmi nebo zemí,
pln inspirace, ale nechopný jí nést,
koukám, jak se okolnosti mění.

Pro tohle všechno,
i když to k sobě nesedí,
se věci dějí pořád znova
a vzdálenost se nemění.

Protože skutečný důvod,
(a to je všeho původ),
je hluboko pod překrývkou,
vzdávám ti hold za to,
že jsi byla mojí dívkou.

5. července 2013 v Třebíči

Možná proto,
že nevím co jiného,
se ve vzduchu houpám
a zavírám se do svého.

Světa, ve kterém
není tolik emocí,
ale je tam klid.
Krása, jak se bezmocně
snažím od všeho odejít.

Kolem mě se vznáší
zoufalství a panika
chci odsud pryč,
chci klidně utíkat.

Hebkost tvých vlasů,
mě zvolna unáší,
působ tvých rtů,
něžně mě konejší.

Až tohle jednou skončí,
snad budem o hodně blíž,
jsem snílek, lekám se očí,
tvých ale ne, to ty dobře víš.

21. března 2014 při příležitosti
Básnění v ulicích

Večer se schoulí
za očními víčky
zašeptá: “Máš mě rád?
Jsi ještě můj kamarád?”

Paprsky luceren
se zvednou a doufají
Město se červená
a ony potají

Snaží se zachytit
tu vůni ze stánků
nevinných dní,
louky a heřmánku.

Ráno se schoulí,
omotá okolo svíčky,
zašeptám: “Zkus to tak brát,
je těžké být kamarád.”

31. srpna 2014 v Amsterdamu

Až v oknech zhasne další den
a schovaní budou komáři,
zvednou se krovky letadel
a nad Landsmeerem zazáří,

nejkrásnější světlo,
stromy, deky, nos,
no prostě všecko.

Obkrouží naši kuchyni
a usadí se na polštář,
vydechne, celý vesmír v ní
a ty za uchem jí pošimráš.

Ona tě pak zavede
mezi parkety a do křoví
a na chvíli tě vrátí tam,
kde se peče sladké cukroví.

Potom ti pohladí
každý vlásek zvlášť,
políbí tě na tvář
a sleduje jak usínáš.

Proletí se po kuchyni,
vynese prázdný kelímek,
sfoukne svíčky (ty v předsíni)
a zapíše si: "Tady, teď."

Položí se pod podlahu
a chvíli si tam lebedí,
kreslí, tančí, poletuje,
počká, až se rozední.

Když se zvedne,
tohle děcko,
napne ruce,
hlavu, struny, špičky,
prostě všecko.

Obkrouží naši kuchyni
a poskládá matrace,
nádech, celý vesmír v ní,
a odletá do práce.

3. října 2014 v Třebíči

Zaspím další den
a mám o čem přemýšlet,
takže nespím, chci jít ven
a napsat na zed: "Prosím, leť."

Nad špičkami stromů
se černá omámené nebe,
svítící displej křičí, že musím domů,
a já chci zastavit sebe,

od točení se na místě
a od věčných odkladů,
od ubližování sám sobě
a opakujících se případů,

kdy člověk zklame sám sebe
a sám sobě musí lhát,
nahradit dotek bezdrátově,
aby se přinutil ráno vstát.

Zkusit se tvářit spokojeně
a na všechny se usmívat,
takhle to dělat dnes a denně
a dopředu se nedívat.

5. června 2015 v Třebíči

Padá na mě obloha,
ale budu muset pracovat,
protože z dálky slyším smích,
ten mi řeže do srdce,
a díky tomu vím,
že dneska ze zas nezměním.

Že shrbená budou stejně moje záda,
jako kameny v kašně na které padá voda
a chce z nich vydrolit jejich práva,
jejich svobodu a jednoduché bytí,
řeže to a mě to chytí.

Do oprátky složitěho života
a životních úvěrů a dluhů,
všechno zešedlo a ztichlo,
mě se chce utíkat,
vím kam poběžím, ale nevím, kde budu.

V parku zalitém září slunce se snažím schovat
a bojím se každého člověka,
stal jsem se obětí a nevím kdy to skončí
a jak se z toho vymotám.

Padá na mě obloha,
ale budu se muset zvednout a bojovat,
protože víra je to, co nás nutí,
kouknout se do dálky a nechat se roztrhat.

Padá na mě obloha,
ale budu se muset zvednout a bojovat,
protože tě chci zpátky
a jediné řešení je se neschovat.

5. června 2015 v Třebíči

Nohy nahoru
a vír minulých okamžiků se zklidňuje,
je to nejspíš tím nedostatkem vzduchu,
nebo nocí a tím jak město vibruje.

Udělal jsem další nechutné rozhodnutí,
kraj útesu na kterém jsem stál se zřítíl dolů,
vyskočil jsem z bahna a zkoumám, zda žiju,
závidím delfínům.

Halí mě kouř a zapomínám
Bohudíky
Na dnešní saka, kravaty a sukně,
stalo se, stalo,
až mi bude líp, prosím, vzbud' mě.

Budu spát celé roky,
potom vstanu z popela,
uslyším tě vařit v kuchyni,
sejdu dolů a čaj nám udělám.

Jenže mezitím se budím
a ráno je těžký vstát,
je noc a dýchá se mi těžko,
o konci tunelu si nechám zdát.

Ale zatím tuhle příšeru od sebe držím dál,
jsem slupka z kůže, co ji pokryl kal.
Vytvořen z věcí co jsem udělal,
nechtěl vzít zpět a nikdy nelitoval.

Lidi kolem netuší, co se uvnitř děje,
tak s nima lezu po střechách a překonávám pocit beznaděje.
Včerejšek byla víra,
dnešek jenom pustá zloba,
zítra nad ránem vstanu
a zloba tu bude znova.

5. června 2015 v Třebíči

Spal jsem
A temnota lechtala moje vousy
Vlezla mi i do nosu
A chtěla me zardousit.

Říkala: “Ty nevděčný a zlobivý kluku, co s tebou dál,
Jak ti mám nabídnout další šanci,
Kdyžs žádnou moudrost nepobral.
Bylo by lepší, kdybys spal.”

Já ale nekontroluji tu sílu,
Co mě každé ráno nutí vstát.
Občas mě ženou nohy,
Občas mě nutí strach.

Tisíckrát jsem večer umřel
A ráno se zase musel zvednout,
Opakuje se to pořád,
A vysvobodit znamená to přijmout.

Podívat se do zrcadla
A podívat se do vesmíru uvnitř sebe,
Potom vyrazit ven
A bojovat o kousek svého nebe.

Nebo se radši nedívat
A nevidět ty šrámy z prohraných bitev,
Otevřené zlomeniny
A prázdné stěny v bytech.

Ve kterých žijeme,
Protože se bojíme samoty a stínů,
Neradi jíme sami
A vyčítáme si svou vinu.

Spal jsem
a temnota lechtala moje vousy
Vlezla mi i do pusy
A chtěla mě zardousit.